

[Grethe Philip.]

det radikale venstre går ind for, og som jeg også har forstået mange andre partier går ind for. Vi for vort vedkommende er imidlertid villige til at medvirke ved drøftelser, og vi er også villige til at overveje de tabuer, som vi i det radikale venstre, såvel som i alle andre partier, går rundt med. Jeg opfordrer regeringen til hurtigst muligt at tage initiativ til at starte reelle drøftelser af langsigtede løsninger.

Regeringen fik sit forlig på en kortsigtet løsning inden for de første 14 dage. Regeringens liv blev reddet, og det har jo sine fordele. Et valg, der var kommet hurtigt, lige efter det foregående, ville ikke i sig selv have løst de økonomiske vanskeligheder, og vi ville endnu en gang være blevet forsinket. Men jeg finder, at det forlig, der er indgået, er meget magert. Det indebærer ingen virkelig kurative indgreb. Jeg synes, vi kører videre nogenlunde som hidtil; ja, på boligområdet vil jeg endda sige at venstre i første omgang har modvirket de bestræbelser, der har været i gang for en normalisering.

Nu venter vi spændt på det næste udspil, der går mod langsigtede mål. På partiet venstres vilje og politiske formåen til her at komme igennem vil partiets eftermæle bero.

Haustrup Clemmensen (KF):

Statsfinanserne har jo en vældig indflydelse på godt og ondt på landets økonomi, og derfor er det kun en naturlig og en god tradition, at tredje behandling af finanslovsforslaget også benyttes til at komme med nogle bemærkninger om landets økonomiske situation. Det er egentlig overraskende i betragtning af den uenighed, der har været om de midler, der skulle anvendes, at der stort set er enighed om selve den økonomiske situation, landet befinder sig i. Vi har jo fra en række sagkyndige og uvildige sider fået en sådan vurdering. Nationalbankens direktion har i sin årsberetning givet sin alvorlige vurdering. Internationale organisationer har også udtalt sig om Danmarks økonomi. Det økonomiske råds formandskab har som sædvanlig fremsat sine synspunkter. Det økonomiske sekretariat har givet sin vurdering, senest den, vi fik i forgårs aften — det var da godt, at den konservative gruppes formand fik spurgt, om vi kunne få den, for det har dog en smule be-

tydning at få vurderinger netop forud for denne debat.

Jeg synes, det er opmuntrende, at både socialdemokratiets, venstres og det radikale venstres ordførere her allerede har givet udtryk for, med hvilken alvor man bedømmer landets økonomiske situation. Der er ingen grund til altid at male med mørke farver, hvis der er lyse toner i billedet, men der er ikke skygge af tvivl om, at landets økonomiske situation må betragtes med megen alvor. Vi ved, hvordan vi er kommet igennem 1973 med et betalingsbalanceunderskud på 3 mia kr., vi ved, hvordan vi ved årsskiftet havde en nettogæld til udlandet på ca. 21 mia, vi ved, hvordan prognoserne for indeværende år tyder på et yderligere meget kraftigt betalingsbalanceunderskud, vel af størrelsesordenen 7-8 mia kr. I hele den jongleren med milliarder er alle formentlig enige om, at vi altså ved udgangen af indeværende år når op på en udenlandsk gæld netto af en størrelsesorden på ca. 30 mia kr. Selv om vi vel alle sammen næsten er blevet for vant til at tale om store tal, er disse tal i sig selv højst urovækkende og overordentlig bekymringsvækkende. Der er ikke skygge af tvivl om, at alene renter og afdrag på denne vældige gæld — det er jo ikke filantroper, der har lånt os pengene, desværre — er en meget betydelig belastning adskillige år fremover. Endnu værre er det — det forstår vi regeringen er enig i — at når vi nærmer os årsskiftet næste gang, er vi vel i den situation, at vi simpelt hen ikke har mulighed for at få en fortsat finansiering af blot tilnærmelsesvis så store betalingsbalanceunderskud. Derfor er vi overbevist om, at situationen er alvorlig.

Dertil kommer, at den inflationsagtige udvikling, der går over næsten hele verden, er særlig stærk i Danmark. Hvis blot vi havde brev på, at andre havde det lige så uheldigt på dette område som vi, var det dog en trøst, om end måske en fattig trøst, men i forhold til en lang række af de lande, vi samhandler med, er Danmark værre stillet, har en kraftigere inflationsrate, end disse lande. Også det må naturligvis give anledning til bekymring. Det er klart erkendt også fra det konservative folkepartis side, at en væsentlig årsag til denne inflation er udefra kommende årsager, men det er ikke den eneste grund. Alle må være enige om, at